

вавие да мисля, че повръщането живота на пострадалия, ще бжде непоносима тежестъ за него, за семейството му, па ако щѣме и за партията му

Д-ръ Байновъ. Тогава, колеги, азъ бихъ казалъ: да почакаме половинъ часъ. Презъ това време да провѣримъ нѣкои автори и тогава. . .

Д-ръ Априловъ и Д-ръ Червенковъ. (едновременно) Добре!

Д-ръ Байновъ. (преди да трѣгне извиква Смиль) Ще се почака около половинъ часъ. Тукъ ще остане Д-ръ Априловъ (Излиза) (Двамата лѣкари излизатъ. Д-ръ Априловъ влиза при умрѣлия)

(Влиза Велина)

Велина. (къмъ брата си) Какво казаха?

Смиль. Ще почакаме. Отидоха да на правятъ справка.

Х.

(Явяватъ се Гвоздиевъ и Алабашевъ).

(Тѣ се покланятъ на Велина и тя се разплаква)

Гвоздиевъ. Незамѣнима е, госпожо, загубата ни. Вие губите единъ вѣренъ съпругъ, партията — най-първия си човѣкъ, а България — незамѣнимото. . . но тѣй било Богу угодно. . .

Алабашевъ. (следъ кжсо мълчание) Да би могло съ пари да се откупи. . . Да би могло да се замѣни — ей Богу, бихъ приелъ азъ. . .

Смиль. Тѣй е приятелйо. Загубата е голѣма. Сега ни остава само едно: примѣра на неговото себеотрицание. . . Отъ него да черпимъ поука. . .